

De reis

LENE HENNINGSEN

Deze uitgave is mogelijk gemaakt door de Louisa Stichting

© 2019, Uitgeverij Van Warven, Kampen. www.uitgeverijvanwarven.nl
Vormgeving omslag: Studio Stien, www.studiostien.nl
Schilderij cover: Wouter Berns, En chemin, www.wouterberns.nl
Drukwerk: PrintSupport4you

ISBN 978 94 93175 03 7
NUR 302

Oorspronkelijke titel Vandringen
© Lene Henningsen, Flemming B. Jeppesen en Rosette Forlag 2009
Nederlandse vertaling © Edith Koenders 2012 Lene Henningsen
De voettocht/Op weg
Een reisverhaal voor 24 zomerdagen in december Met tekeningen van Flemming
B. Jeppesen – vertaald uit het Deens door Edith Koenders

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photo-copying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

INHOUD

Introductie	7
Voorwoord	9
1 Egypte 1096 voor Christus	11
2 Judea 960	18
3 Frankrijk 1172	24
4 Oostenrijk 1791	31
5 Holland 1943	37
6 Schotland 1985	43
7 Egypte 1096 voor Christus	50
8 Judea 960 voor Christus	56
9 Frankrijk 1172	62
10 Oostenrijk 1791	68
11 Holland 1943	74
12 Schotland 1985	81
13 Egypte 1096 voor Christus	86
14 Judea 960 voor Christus	91
15 Frankrijk 1172	97
16 Oostenrijk 1791	103
17 Nederland 1943	107
18 Schotland 1985	113
19 Egypte 1096 voor Christus	121
20 Judea 960 voor Christus	127
21 Frankrijk 1172	134
22 Oostenrijk 1791	140
23 Nederland 1943	146
24 Schotland 1985	153
Over de auteur	159

I

DENEMARKEN 2008

Martin zou deze vakantie voor het eerst alleen thuisblijven. Zijn ouders gingen naar Zuid-Europa en ze hadden tijdens het avondeten serieus met hem gesproken over hoe het zou zijn om wekenlang alleen te zijn en voor zichzelf te zorgen. Hij wilde niet mee, want hij hield niet van het strand, het lange autorijden en het eten in restaurants, dag in dag uit, week in week uit – daar was hij nu te oud voor.

‘Ik kan best voor mezelf zorgen, geen probleem’, had Martin geantwoord op de vragen van zijn ouders, maar een paar dagen later begonnen ze er toch weer over.

‘Hoor eens Martin, we hebben het met oom Victor over de zomervakantie gehad. Hij zei dat je neef Rolf drie weken gaat wandelen, naar Skagen. Je mag best met hem mee. Hoe lijkt je dat?’

Martin zou erover nadenken.

Na school liep hij een rondje door het park, stelde zich voor hoe het zou zijn om drie weken lang over kleine weggetjes door Jutland te lopen, samen met zijn neef Rolf, die vijfentwintig was, twaalf jaar ouder dan hij en nogal een vreemde vent, maar wel echt aardig.

Martin sms'te Mille uit zijn klas. Ze antwoordde meteen: ‘Leuk. Ken iemand die door Spanje loopt. Doen!’

Milles mening telde. Ze kon goed geheimen bewaren. Je kon haar in vertrouwen nemen.

Dus zei hij ja tegen neef Rolf en zijn wandelplannen. Martins ouders gingen opgelucht verder met het regelen van hun eigen reis, terwijl Martin de laatste dingen voor school deed en alleen nog een goede rugzak hoefde te kopen.

Rolf, die zoals gezegd zijn eigen weg ging, had geen internet en dus stuurde hij Martin een brief met een lijst van de spullen die hij moest meenemen. Kleine praktische dingen die je nodig had tijdens zo'n lange tocht.

De dag voor vertrek kwamen Mille en haar broer Bjarke gedag zeggen. Martin beloofde een souvenir mee te nemen. Mille en Bjarke zouden de vakantie doorbrengen in hun zomerhuisje en het was maar de vraag of ze wel een souvenir zouden vinden dat de moeite waard was. Of het moest al een tuinkabouter zijn! Daar stikte het van in het vakantiehuysjespark. Nee, geen tuinkabouter. Maar ze zouden foto's maken. Ook van Martin als hij weer thuiskwam.

Ze hadden het erover hoe hij er dan uit zou zien, hoe hij veranderd zou zijn. Zijn benen zouden in elk geval nog dunner zijn.

Martin en Rolf gingen op pad. Ze ontmoetten elkaar bij het station van Middelfart (Rolf woonde in een dorp in de buurt van Middelfart op Funen, waar hij een huisje had en een tuin vol grote steenblokken waar hij beelden van maakte die hij verkocht). Daarvandaan namen ze de trein over de Lillebælt naar Fredericia, waar de wandeling begon.

'Heb je een goede reis gehad vanaf Kopenhagen?' vroeg Rolf vriendelijk. 'Hartstikke goed', antwoordde Martin. Hij wilde ook vriendelijk zijn, maar eigenlijk was hij een beetje zenuwachtig en hij vroeg zich af hoe het allemaal zou gaan. 'Je bent toch nergens bang voor?' vroeg Rolf.

'Nee – hoe bedoel je?'

'Je weet niet wat er op je pad komt. Je moet bereid zijn om het onbekende tegemoet te treden.'

'Ja, natuurlijk.' Martin kon zich niet voorstellen wat voor onbekends je kon tegenkomen langs een doodgewone weg in Jutland. Maar Rolf was een apart figuur, van hem kon je alles verwachten.

'Je gelooft toch wel in het onbekende?' vroeg Rolf.

'Ik ben er klaar voor', knikte Martin met een open blik. 'Mooi! Dan gaan we op pad en het onbekende tegemoet!' Rolf deed zijn rugzak om. Martin ook.